

Samuelsens Domsbasun, sad der Folk, der vel oprindeligt ogsaa var kommen af Nysgerrighed, men nu mødte Aften efter Aften og var stærkt optaget af, hvad de hørte. I langt højere Grad, end Mads Vestrup selv anede, havde hans Ord gjort Indtryk paa nogle enkelte af disse mange, som ellers ikke ulejligede sig til Steder, hvor Livets skjulte Mening søgtes forklaret; for hvem derfor alt, hvad han sagde, var noget nyt og forunderligt. Det var Folk af alle Slags; men det var ikke dem, der bagefter sendte ham forskruede Takkebreve med Anmodning om hans Haandskrift eller en Haarlok. De gik regelmæssigt opskræmte bort, og sad Resten af Aftenen med en nyanskaffet Bibel foran sig eller tænkte i Ensomhed over, hvad de havde hørt. Uden at Mads Vestrup eller nogen anden vidste det, groede der i det skjulte en lille Menighed op omkring ham; og for mere end een af Kresen var han virkelig en Profet.

Efter Mødet, mens Salen hurtigt tømtes, opholdt Mads Vestrup sig i et lille Værelse bagved Talerstolen, da en af Opsynsmændene kom ind til ham med et Visitkort.

»Det er en Dame,« sagde han med en fortrolig Smisken. »Hun venter nede i Salen.«

Mads Vestrup tog Kortet. Elisabeth Mohn stod der. Da han gik ned i Salen, kom hun ham imøde